

Mythologia, Venise, 1567 - VII, 17 : De Pelope

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[98\] : De Pelope](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII

[Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 17 : De Pelope](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 18 : De Pelops](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 17 : De Pelops](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VII, 17 : De Pelope, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/914>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 233r°-233v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Pélops](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Quæ precepit si quis diligenter consideret, sanè parum pertinent ad narrationem, ac plurimum ad institutionem humanæ ritus, siquidem multo gravior est fortunatorum casus, quam eorum, qui diu infeliciiter regunt; omnisq; felicitatis molesta est iactura illis, quibus aduersa fortuna spirare ceperit. Neq; alia de causa hæc celebrata sunt a poetis, nisi ut demonstrarent diuinorum, & rerum omnium excellentiam nemini esse tutam: optimamq; esse mediocritatem, quæ neq; inuidiam secum tehat plurimorumq; in contentatur: quod patitur infima hoium cōditio. At nunc de Pelope dicaratur.

De Pelope.

Cap. XVII.

10

Pelops ille, cuius humerum Ceres comedit, Taygetes & Tantali filius fuisse dicitur ut testatur Eurip. in Oreste;

Ab hoc Pelops est editus Atrei pater.

Pelopem alii patris fuisse Lydum, alii Paphlagonium memorant; verū quicunque patria illi fuit, huiusmodi de illo res narrantur. Oenomaus Rex Elii: ac Pise, cum percepisset ex oraculo futurum esse ut à genero interficeretur, filiamque habereet eximij pulchritudinis ex Eutythoe Hippodamiam, omnibus artibus conatus est homines ab eius cōiugio deterrere. Atque currule certamen proposuit Hippodamiz parentibus procis, ea lege, ut qui vixit fuisse, trucidaretur: qui vero vixit extisset, Hippodamiz matronum obtineret. Alii tamen illud factū fuisse à patre maluerunt, quia filiam amarer, quam nemini volebat concedere: quare illa de oraculo dicitur finisse. Amabatur eadem à Myrtilo Mercurii & Cleobules filio; vel ut ali voluerunt. Phæthon; ut ali Manos, qui auriga erat patris ipsius Hippodamiz. Inter exterios igitur procos post cedes tredecim aliorum, sū forma praetantem Pelopem Hippodamiz vidisset, in eius amorem incidit, atque eam egit cum Myrtilo ut viatoriam aduersus patrem Pelopi concederet. Tum Myrtibus clausos modiolis rotarum non immisit, quare fecit ut Oenomaus à Pelope vinceretur, ac caderetur labentibus rotis. Alii dicunt Oenomaum superatum fuisse à Pelope, quia Myrtibus cœros clausos modiolis infixerit. Concedebat enim Oenomaus procis ut Hippodamiam in suis curribus haberent, atque cursus initium à fluvio Clade, hincem tñhum Corinthiacum esse voluit; ipsoque cum hasta à tergo currens in cursu sequebatur, qui ab equis velocissimis Philla, & Arpinæ trahebatur. si igitur comprehensos procos ipse Oenomaus hasta à tergo transfigebat. Tunc iraque dolis Myrtili vixit à Pelope Oenomaus cum moreretur imprecatus est Myrtilo ut à Pelope occideretur, quod etiam posse contigit. Nam cum Pelops asporta et Hippodamiam, eaque sicim patetetur in itinere, secessit pauprimer de via Pelops ad aquam hauriendam: hanc primam sati aptam occasionem tatus Mytilus absente Pelope Hippodamiam vitiare conatus est. Tunc Hippodamia reuerso Pelopi Mytilum acculavit, quem Pelops apud Gerzilum promontorium in mare decruxit, quod mare ab eo posse Mytilum dictum fuit, ut significauit Euripides in Oreste. at Istrua libro duodecimo rerum Atticarum virum bellicosum fuisse Mytilum scripsit, qui ob promissam sibi, & polica non concessam Hippodamiam, cum Pelope certauerit, à quo camen vixit fuisse. scripsit Paul. in prioribus Eliacis, non duos tan-

Non tum,

Mythologiarum

- rum, sed quatuor fuisse equos Oenomai. memoriz prodidit Xanthus in rebus Lydiz, quatuor illos Oenomai equos Psillam, Arpinam, Ocyn, Aora cum fuisse nominatos: ac promissum fuisse Mytilo doli premium iure iurando a Pelope, ut prima nocte Mytilus esset cum Hippodamia, quod posse cum ille reposceret, fessur e navi in mare a Pelope deiectus, veluti testatur etiam Paul. in Arcadicis. Cum eius corpus ex alto mari eiectum ad Pheneas applicuerit, sepultum fuit honorifice, & annua sacrificia illi instituta: quimus Myrtorum mare non a Mytilio, sed a Myrto puerilla ibi summersa nomen indicum fuisse testatur Duris Samius. Dicitur Pelops filios habuisse
- 10 Cleonen, Letreum, Atreum, Alcathoum, Lyfidem, Plysthenem ac Thiesem; sed e quibus mulieribus non constat. Pelopem sepultum fuisse Letrinæ, quæ ciuitas fuit Elidis scriptit Iſicius; atque Troia omnino capi non poterat, ut prædictum oraculum, antequam Neoptolemus Achillis filius, & ossa Pelopis, & arcus Herculis, quem habebat Philoctetes, in Greciam portarentur. Neque plura ferè his de Pelope memoriz prodita sunt. Sed cur hæc de Pelope & Hippodamia, quæ non dissidentur ab historica narratione, recepta sunt a poetis, & celebrata? Quia nihil aliud est humana vita, nisi similis huic certaminis contentio: quippe cù pericula, calamitatesq; sint subeundæ, & fortiter cum voluptatibus pugnandum; a quibus si vincamus in perniciem prorsus ducimur; at si victores ipsi exticerimus, viri fortes & constantes habebimur, fortitudinemque tanquam Hippodamiam semper contubernalem habebimus per vniuersam vitam; cum in naturam prope vertatur cōsuetudo. quod autem pronū sit ac velox ingenium sive natura mortalium ad voluptates testantur ipsa eorum nomina, cum Arpinna rapacem significerit, Ocys & Psilla veloces sint; Aoratus autem videri non possit. cum igitur vellent ostendere plenam contentionis, plenam miseriarum, plenam periculorum vitam esse mortalium, semper voluptatibus iniuxerunt pericula, cum omnes denique calamitosæ existant. Atque ut nos ab illis retraherent, & ut viri boni efficeremur pro viribus, demonstrarunt, quæ supplicia proponantur iis, qui vici fuerint a voluptatibus. Hæc una causa extitit, cur hæc memoriz prodita sint, & a poetis celebrata. at nunc de Perseo dicamus.
- 20
- 30

de Perses.

Cap. XVIII.

- Per similis Oenomai fuit causa, quæ Acrisium Danaes patrem & suum Persei compulit, ut nemini filiam in matrimonium concederet: quippe is responsum accepereat futurum esse ut a nepote, qui nasceretur e filia Danae, occideretur. fuit enim Danae Persei mater Acrisi Argivorum Regis & Euridices Eurotei filia, quæ cum nata esset, Acrisius adiuit oraculum ut, an marem aliquem filium posset habiturus esset, sciscitatetur. Tum respondit oraculum nullum quidem marem habiturum, sed fore ut nasceretur ne. pos e filia, a quo ipse occidatur, ut scripsit Pherecydes in 12. historiarum. tū sit domum reuersus aheneum thalamum in aula domestica subterraneū extinxit, ut ait Soph. in Antigone, in quem Danaen cum nutrita inclusit, custodiasque adhibuit, ne filius illius ex ea nasceretur, ut scripsit Paul. in Corinthisiacis, & Horatius lib. primo Carminum;
- 40

Inclusam Dansen turris ahenæ
Robustæque fortes, & vigilum canum

Tille